

lemmer til at stemme derimod. Den eneste Beundring, jeg i mit parlamentariske Liv gjør Krav paa, er den, som ligger i Handlingen; havde altsaa det ærede Medlem havt saa stor Beundring for mig, saa havde han stemt med mig og ikke imod mig; har jeg taget feil med Hensyn til denne Stemmegivning, saa skulde det være mig saa meget kjærrere, saa har jeg havt en Stemme mere, som jeg haaber igjen idag at faae med mig, som Bevis paa Gensjendelse af min Fortjeneste; jeg skal tage imod denne Hylding paa den meest praktiske Maade af Verden. Hvad dernæst Sagen selv angaaer, saa kunne vi ikke forlange en positivere Udtalelse af en Regjeringsmand, end at det kongelige Prærogativ er det og det; hvorledes det skal blive benyttet til en given Tid, det skulle vi see til en given Tid. Man kan ikke forlange mere, man kan ikke engang forlange det, naar man ikke vil have, at en Minister maaskee i det givne Dieblif skulde udfordre sig fra den Regjering, hvortil han hører, og give sin personlige Mening istedetfor Regjeringens; og vi bør i vor egen velforsaaede Interesse undgaae her at forveksle personlige Meninger med Regjeringens Meninger. Vi kunne ikke vinde det Allermindste, om end Krigsministeren, som er et dødeligt Menneske, sagde: min personlige Mening er saa og saa, og han derpaa døde, og der kom en Anden, som netop havde den modsatte personlige Mening. Vi kunne da ikke i allermindste Maade udrette Noget, dersom denne nye Krigsminister derimod sagde: min personlige Mening er accurat den modsatte, den nemlig, at de danske Tropper skulle benyttes til det tydske Forbund. Og hvorfor kunne vi ikke det? dersom der intet Andet var imod denne Sags Fremme, end at komme Krigsministeren personlig paa Klingen, hvis hans Mening var os imod, ja, saa var Sagen anderledes, og saa var der heller ingen Grund til at stille Sagen paa dette Trin; men vi kjende Alle denne Sag fra tidligere Tid, og vi kjende den fra den ærede Justitsministers Udtalelse idag for godt til ikke at vide, at den har gaaet anden Betydning end det, at komme til Entighed om, hvad et eller andet Medlem i Cabinetet tænker. Ja, jeg vil gaae

meget videre; jeg, som har den Tro, den Mening, den Overbeviisning, at, dersom vore Forhold til det tydske Forbund ikke kan stilles paa en til Hensigten svarende Maade, som ingen af os i dette Dieblif veed, saa kan der dog træffes saadanne Foranstaltninger, at kun i det Dieblif, da det tydske Forbunds Krig tillige bliver en dansk Krig, kunde der sendes andre end udelukkende Forbundstropper, som ere, om man vil, udfrevne fra Forbundslandet eller hvervede ved Trivselighed i den hele Hær, jeg, siger jeg, som har denne Tro, er ligesaa fuldt overbevist om, at den Sag ikke kan paa den Maade, som de ærede Medlemmer her forsøge paa, fremmes og fremmes nu. Vi vide Allesammen, at den har været eengang paa Veie til at gjøre et Skridt fremad, nemlig under Notabelforhandlingerne; men jeg spørger de ærede Medlemmer, som have sat sig ind i denne Sag, hvilket Udbytte have vi havt af Notabelforsamlingen? (Lindberg: Ja, det veed jeg nok!); det ærede Medlem veed det godt. Ja, det er Noget, som jeg meget beklager hos det ærede Medlem, at han ikke bruger den store Viden, han har i alle disse Forhold, til at lade sig begrænse i de Skridt, han gjør. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem meget godt veed, at han her er paa et Gebeet, hvor han i dette Dieblif ikke kan haabe eller vente at finde en praktisk Anvendelse, efterat han har hørt den ærede Justitsministers Udtalelse; thi det ærede Medlem veed meget godt, at vi for Diebliffet — ved vi forstaaer jeg os, der have voteret for Arvesagen, os, der i det Hele bestræbe os for at holde Regjeringen i en stadig Gang — ikke kunne ønske, at en betydelig Omvæltning i Regjeringens Sammensætning kommer til at finde Sted. Han maa altsaa vide, at, om vi i den Henseende have nogen Tvivl, saa er det Bedste, som kan skee for os, at vi kunne blive staaende paa Tvivlens Gebeet og ikke faae Vished for, at der maaskee ligeoverfor os findes en Regjering, som vil Andet end det, vi ville. Jeg troer nu ikke, at det er Tilfældet; jeg troer i Virkeligheden ikke, at Regjeringen vil Andet; men, om jeg ogsaa havde den Tro, saa vilde jeg ikke udfordre Regjeringen til at lægge det for Dagen, naar jeg ikke hos mig